כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים

הַמַּאֲמָר הַשְׁבוּעִי

סגולה להולדה

אדמו"ר הזקן

שבוע פרשת פינחס

הַמַּאֲמָר
הַשְׁבוּעִי

סגולה להולדה

אדמו"ר הזקן

שבוע פרשת פינחס

בע"ה

השבוע נלמד מאמר **קצרצר אך מרתק.** מאמר "**סגולה להולדה**" (חכו חכו זה רלוונטי לכולנו...) ממאמרי אדמו"ר הזקן '**הקצרים**'!

כאן, בעמודים הקרובים, מונחת **אחת מאבני־היסוד של תורת החסידות** וחידושו של הבעל שם טוב הקדוש - **די לפירוד.** העולם הזה מתהווה ושייך לאלוקות והוא המבטא את המתרחש בעליונים.

במאמר אדמו"ר הזקן עוסק בישועת בנים, והוא מלמד אותנו על המצאות הבעיה הזו בנפשנו - **חוסר הולדת רגשות אלוקיים.**

כך, שבמאמר אנו לומדים עצה מיוחדת (ולא שגרתית בספרי חב"ד) למצוא את אהבתנו ויראתנו הטהורות לה', ולגלותן בנפשותינו.

כמו כן, נגלה **כיצד 'לשכר' כביכול את ה'** מרוב שמחה בנו, ומהי פנימיות לבבינו.

ויהי רצון שהלימוד של כל החברים במאמר יפעל ישועות גדולות בקרב הארץ בזרע של קיימא לכל הצריכים לכך - תיכף ומיד ממש!

חברי המערכת

מאמר סגולה לבנים
מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים

מבואר

סגולה לבנים שיהי' הולדה.

במאמר אדמו"ר הזקן מבאר סגולה להולדת בנים. בשביל להבין כיצד ניתן לפעול הולדה (גשמית) בכח רוחני, עלינו להבין מהי הולדה ברוחניות - בעבודת ה'.

דהנה בעבודתו ית"ש [-יתברך שמו] **נקרא הולדה בן ובת יראה ואה'** [-אהבה]**.**
והנה יש מי שעובד ואין לו יראה ואה' בפועל אך שיש לו בכח וצריך לזה עצה.

ה'ילדים' של האדם ברוחניות הן המדות הנולדות בלב האדם, שבכללות הן: אהבה - בן, ("זכר חסדו"); ויראה - בת ("אשה יראת הוי'")[1].

גם ברוחניות ישנה מציאות שאדם אינו מוליד חלילה, והיינו כאשר אין לאדם אהבה ויראה שנולדו-התגלו בנפש בפועל - כך שאינו מרגיש את אהבתו ויראתו מפני ה'. [אמנם, ודאי שכל יהודי מצד עצם נשמתו אוהב את ה' וירא ממנו - ועל כן אומר אדמו"ר הזקן שהן רק 'בכח' ולא בפועל, ולא שאינן קיימות חלילה[2]].

אדם כזה צריך גם הוא עצה כיצד להוליד זרע של קיימא - מדות אלוקיות בהתגלות בלב.

דהנה איתא במדרש מעשה באיש אחד שבא לפני רשב"י שלא הי' לו בנים וא"ל בזה"ל [-ואמר לו בזה הלשון] **כשם שהלקוחין שלך הי' בשמחה כמ"כ** [-כמו כן] **עכשיו גם ההיפוך יהי' בשמחה ובמשתה ועשה כן.**

---

1 בקבלה וחסידות, כחות הנפש השייכים ל'שכל' של האדם - חכמה ובינה - נקראים 'אבא' ו'אמא', והם המולידים את הרגשות ודפוסי הפעולה - את הילדים (המחשבות של האדם, הנחות היסוד שלו, הן ה'מנחות' אותו בעולמו מלמעלה כמו אבא ואמא ש'מנחים' את המשפחה; האבא והאמא מולידים את הילדים - המדות הפונות ומתקשרות עם העולם. כשם שילדים הם המבטאים את הדינמיות של הבית, כך גם המדות דינמיות ומשתנות תמיד - הרבה יותר מהמוחין).

2 לכאורה, גם בעיכוב ילדים - חלילה - הנשמות המיועדות לרדת דרך אותו זוג כבר מוכנות והן 'בכח'; כך, שהישועה היא להצליח להביא אותם אל הפועל - בעזרת ה' אצל כל ישראל במהרה ממש!! [בכללות, כל הסיפור המופלא של רשב"י המובא לקמן, נותן טעם מדוע בפועל הצדיקים לא נהגו ולא הורו לגרש אשה כאשר חלילה לא זוכים לילדים. באמת הקישור בין הנשמות הוא חזק ואמיתי, והוא מוליד פירות אמיתיים. אדרבה, דוקא כאשר בני הזוג מראים נאמנות אמיתית - זהו המוליד את הילד ויכול לפעול ישועה של הורדת נשמה חדשה לעולם כבריאת יש מאין(!)].

ובשעת השמחה אמר לה קח לך חפץ היותר חביב לך ולך לביתך לשלום מה עשתה הביאה יין והשקתו מאד עד שישן על מטתו והביאתו לביתה וכשהקיץ משנתו ראה שאינו בביתו, ואמר לה מה עשית לי זה ואמרה לו הלא אתה אמרת שאקח חפץ היותר חביב ואין לי חפץ היותר חביב לי יותר ממך שאתה חפץ היותר חביב לי מכל דבר שבעולם. ואח"כ עלה שבשביל זה היו לה בנים.

במדרש מובא מעשה מופלא של פקידת זוג בזרע של קימא:

היה היו זוג יקר שלא היו להם ילדים. לפי פשט ההלכה על האדם לגרש את אשתו אם לא היו להם ילדים עשר שנים. בא האיש לפני רבי שמעון בר יוחאי ושח לו צערו.

אמר לו רשב"י: "כשם שהלקוחין [-החתונה] שלך הי' בשמחה כמ"כ עכשיו גם ההיפוך [-גירושין] יהי' בשמחה ובמשתה". וכך עשה - סעודה ושמחה גדולה כשמחת הנישואין.

מתוך השמחה, אמר האיש לאשתו העתידה לגרש ממנו: "קחי לך את החפץ הכי חביב לך - ולכי לביתך (-ניפרד)". מה עשתה האשה? השקתה אותו יין עד שנרדם על מטתו, ולקחה מטתו לביתה...

כשהתעורר האיש בבית האשה שאל: "מה הולך פה?!" אמרה לו: "אמרת לי לקחת את הדבר הכי חביב לי, ואין לי שום דבר חביב בעולם כמוך!".

ובזכות אהבתה הגדולה - זכו אותו זוג לבנים. פלאי פלאות.

- אם כך פעלה האשה הולדה בגשמיות, כך גם אנו - כנסת ישראל, האשה והרעיה של הקב"ה - יכולים לפעול הולדה בנפש:

והנמשל הוא ג"כ בעבודת ה' שישראל ע"י מעשיהם מעשה הצדקה והמצות בשמחה נתעורר אצלו ית' שמחה גדולה מאד וזהו אשקך מיין הרקח מעסיס רימונים דהיינו שכ"א [-שכל אחד] מישראל מלאים מצות כרימון והפנימי' הוא טוב מאד שהוא נק' [-נקרא] עסיס רימונים המשקה שבתוכם כו'

עלינו כביכול 'לשכר' את הקב"ה מרוב שמחה ולגלות לו את פנימיות לבבנו - אנו רוצים רק אותך, ולוקחים רק אותך. זאת מתרחש כאשר אנו מקיימים את המצוות של הקב"ה מתוך שמחה - כך שמתגלה פנימיות הלב שלנו, ה'אהבה המסותרת'.

זהו "יין הרקח" בו הרעיה (כנסת ישראל) משקה את הדוד (הקב"ה), "מעסיס רימוני"[3]:

3 "אשקך מיין הרקח - מעסיס רימוני" (שיר השירים ח, ב)

הרמון מבטא מה ש"אפילו ריקנין שבך מלאים מצוות כרמון". אמנם, המצוות שלנו[4] - גם פושעי ישראל - הן יכולות להיראות 'מלוכלכות' בכל מיני פניות ואינטרסים שונים, כך שאינן מלאות אך ורק ברצון בה' יתברך...

אך למרות זאת, אנו 'משקים' כביכול את הקב"ה מ"עסיס רימוני" הוא המשקה ה'עסיסי' שמוציאים מגרעיני הרימון - המצוות - והוא נקודת הלב שלנו. כאשר 'סוחטים' את המיץ של היהודי, של קיום המצוות שלו - מגלים שאנחנו רוצים אך ורק את ה' יתברך! פנימיות הלב המניעה אותנו לקיים את כל המצוות היא באמת הרצון הפנימי שלנו אך ורק בה' יתברך בעצמו[5].

כאשר אנו שמחים בקיום המצוות - אנחנו מגלים וחושפים את הרצון המופלא שלנו, "אנא נסיב מלכא"!

> **ובזה אנחנו ממשיכים אותו למטה שהוא החפץ היותר חביב באומרו מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ כו'. דהנה ברא הקב"ה בשביל ישראל גע"ע** [-גן עדן העליון] **הנק' ג"ע** [-גן עדן] **השמים וגע"ת** [-וגן עדן התחתון] **הנק' ג"ע הארץ ואעפ"כ אין לנו חפץ ורצון אחר זולתו לא בשביל עוה"ז** [-עולם הזה] **ולא בשביל עוה"ב** [-עולם הבא]**. ועמך מה שהוא עמך שאינו אחד לא חפצתי רק שאתה הוא חפץ היותר חביב.**

כאשר אנו בקיום המצוות אומרים לקב"ה שזו הפנימיות שלנו - אנחנו רוצים אך ורק אותו יתברך - כך אנו ממשיכים אותו פה למטה וגורמים לו 'להוליד' בנפש שלנו אהבה ויראה.

הרצון אך ורק בה' יתברך הוא שאומר דוד המלך "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ". הקב"ה ברא את כל העולם - "את השמים ואת הארץ" - "בשביל ישראל שנקראו ראשית". 'שמים' היינו גן עדן העליון המיועד לנשמות ישראל, וה'ארץ' היא גן עדן התחתון שמיועד גם הוא לנשמות ישראל.

כאשר אנו אומרים "מי לי בשמים וכו'" הכונה היא ש"מי לי" - אין לי מי לחפש, "בשמים" - בתענוג הגדול של גן עדן העליון, וכן כל מה שהוא "עמך" - נוסף על גביך ואינו מבטא את האחדות שלך, אין לי שום עניין בו. כמו האשה בסיפור המופלא שרוצה

---

4 ניתן לשאול, היכן ה'גירושין' הנמצאים במשל? אכן נראה שהשמחה בקיום המצוות המתוארת כאן במאמר באה להראות בנמשל את השמחה ב'גירושין' לכאורה. והדברים צריכים ביאור.
בדרך אפשר, כאשר הקב"ה 'מצווה' אותנו לקיים חוקים ומצוות, זה מבטא את מה שיש פער ביננו ואנו מגורשים - רחוקים ממנו. (כמו שיש לי משהו שהוא מאד אוהב ואנחנו חברים קרובים ופתאום הוא מקבל תפקיד ומתחיל לצוות אותי לקיים הוראות. זה מבטא את הריחוק והגירוש כביכול מאור פני ה').
ניתן אולי לשים לב לכך, שבגן־עדן - קודם שגורש - לא היו לאדם הראשון מצוות, שכן המצוות מבטאות את (הנסיון להתחבר מתוך) הפער.
על כן, שמחת המצוות היא־היא שמחת הגירושין ודוקא מתוך המצוות (גירושין), כאשר מקיימים אותם בשמחה מתגלה "עסיס רימוני" - שרצוננו הפנימי (רצון האשה המגורשת, במשל) הוא אך ורק בה' יתברך (הבעל). כמו שמבואר בפנים.
5 "נקודות טובות" בלשונו של רבי נחמן, ועיין שם בתורה רפ"ב ודוק היטב.

אך ורק את בעלה, "החפץ החביב לי ביותר" - כך אנחנו רוצים אך ורק את ה' יתברך ממש.

והוא באמת מתנה גדולה לנו מאתו ית' כמו ותתן לנו ה' אלקינו במתנה שהוי' יהי' אלקינו כו'. ועמך לא חפצתי בארץ שכשאני ארץ מה שייך לחפוץ.

ובאמת, היכולת שלנו להיות רק עם ה' יתברך זו מתנה גדולה מהקב"ה (שהרי "כולא קמיה כלא חשיב" ו"לית מחשבה תפיסא ביה כלל"). כך נדרש גם מה שאנו אומרים בתפילות המועדים "ותתן לנו **הוי' אלוקינו** (מועדים לשמחה וכו')" — נתת לנו במתנה את שאתה - "הוי'" - תהיה "אלוקי**נו**" - תייחד שמך עלינו, ואתה היחיד שממלא לנו את המציאות[6].

ולכן "לא חפצתי בארץ", כי לחוש נפרד מהאחדות - לא להיות עם ה' לבד, אין לי בכך שום חפץ ורצון.

וכשהאדם הוא עד"ז [-על דרך זה] **בעבודתו ית' ואינו רוצה שום ד"א** [-דבר אחר] **בלעדו אזי ממילא יכול להפך כו' מעלדאתכ"ס** [-עלמא דאתכסיא] **כו' שיהי' לו בנים הן בנפש דהיינו בעבודתו ית' יראה ואה' בן ובת וממילא בא גם בגשמי' בגוף שיהי' לו בנים ע"י שלא יחפוץ שום דבר בעולם הן בנפש הן בגוף כו' רק רצונו ית' יהי' רצונו והכל אחד וד"ל**

[-ודי לחכימא].

כאשר האדם כך הוא בעבודתו - אינו רוצה שום דבר חוץ מה', אזי הוא יכול להפך את העולם המכוסה ולגרום לו להוולד-להתגלות, כך שיהיה לו בנים. בנים בנפש, אהבה ויראה - וממילא בנים גם בגשמיות.

הסבה לכך היא, שמכיוון שה' אחד - גם עולמו אחד. כך, שכל צער וצרה שיש פה בגשמיות בעולם היא חלק [-'שיקוף'] מהחסרון הרוחני (ולא שהקשיים הגשמיים מנותקים מהחסרונות הרוחניים).

כאשר לזוג אין בנים, זהו סימן לכך שה'זוג' של החתן והכלה, ה' ורעיתו (כנסת ישראל ונשמות ישראל) גם אינם מולידים; על מנת לפעול הולדה בשיקוף הדוד והרעיה בעולמינו בהולדה בגשמיות - על האשה (כנסת ישראל וכל יהודי השייך לה) לגלות שכל רצונה וחפצה הוא אך ורק בדודה, בה' יתברך.

---

6 ה'אלקים' של האדם היינו מה שממלא לו את כל המציאות ומנחה אותו. וכמו שבהלכה כוונת שם 'אלוקים' היא "תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם". ואם כן, כאשר אנו אומרים ש'**הוי**' - 'שם העצם' שלמעלה ממדידה והגבלה נהיה "אל-הינו" - זוהי מתנה מופלאה עד אין חקר!

מאמר סגולה לבנים
מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים

סגולה לבנים שיהי' הולדה.

דהנה בעבודתו ית"ש נק' הולדה בן ובת יראה ואה'. והנה יש מי שעובד ואין לו יראה ואה' בפועל אך שיש לו בכח וצריך לזה עצה.

דהנה אי' במדרש מעשה באיש א' שבא לפני רשב"י שלא הי' לו בנים וא"ל בזה"ל כשם שהלקוחין שלך הי' בשמחה כמ"כ עכשיו גם ההיפוך יהי' בשמחה ובמשתה ועשה כן. ובשעת השמחה אמר לה קח לך חפץ היותר חביב לך ולך לביתך לשלום מה עשתה הביאה יין והשקתו מאד עד שישן על מטתו והביאתו לביתה וכשהקיץ משנתו ראה שאינו בביתו, ואמר לה מה עשית לי זה ואמרה לו הלא אתה אמרת שאקח חפץ היותר חביב ואין לי חפץ היותר חביב לי יותר ממך שאתה חפץ היותר חביב לי מכל דבר שבעולם. ואח"כ עלה שבשביל זה היו לה בנים.

והנמשל הוא ג"כ בעבודת ה' שישראל ע"י מעשיהם מעשה הצדקה והמצות בשמחה נתעורר אצלו ית' שמחה גדולה מאד וזהו אשקך מיין הרקח מעסיס רימונים דהיינו שכ"א מישראל מלאים מצות כרימון והפנימי' הוא טוב מאד שהוא נק' עסיס רימונים המשקה שבתוכם כו'

ובזה אנחנו ממשיכים אותו למטה שהוא החפץ היותר חביב באומרו מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ כו'. דהנה ברא הקב"ה בשביל ישראל געה"ע הנק' ג"ע השמים וגעה"ת הנק' ג"ע הארץ ואעפ"כ אין לנו חפץ ורצון אחר זולתו לא בשביל עוה"ז ולא בשביל עוה"ב. ועמך מה שהוא עמך שאינו אחד לא חפצתי רק שאתה הוא חפץ היותר חביב.

והוא באמת מתנה גדולה לנו מאתו ית' כמו ותתן לנו ה' אלקינו במתנה שהוי' יהי' אלקינו כו'. ועמך לא חפצתי בארץ שכשאני ארץ מה שייך לחפוץ.

וכשהאדם הוא עד"ז בעבודתו ית' ואינו רוצה שום ד"א בלעדו אזי ממילא יכול להפך כו' מעלדאתכ"ס כו' שיהי' לו בנים הן בנפש דהיינו בעבודתו ית' יראה ואה' בן ובת וממילא בא גם בגשמי' בגוף שיהי' לו בנים ע"י שלא יחפוץ שום דבר בעולם הן בנפש הן בגוף כו' רק רצונו ית' יהי' רצונו והכל א' וד"ל.

נקודה למחשבה:

- בעלמינו האופקא

אנחנו נפגשים עם הרבה מחסומים, קשיים וכאבים, שעלינו להתמודד ולעבור אותם. כל אחד והקושי שלו, אם זה לתקשר עם הסביבה, אם זה להתחתן ואם זה גם פשוט לקום בבוקר...

אפשר לבא ולהתמודד בכלי העולם־הזה (ואכן ה׳ רוצה שנפעל גם במישור שלנו), אך בחסידות מלמדים אותנו משמעות פנימית יותר:

"ותחסרהו מעט מאלקים וכבוד והדר תעטרהו (תהלים ח). הנה ידוע, **כי כל מה שחסר לאדם הן ברוחני הן בגשמי, החסרון הוא בהשכינה**, שהוא בחינת אלקים. וזהו ותחסרהו, בודאי מעט מאלקים, היינו החסרון בודאי מאלקים, היינו בהשכינה..." (ליקוטי מוהר"ן א, פט)

כל חסרון שיש אצל יהודי - מבטא 'חסרון' כביכול בהתגלות האלוקות לעולם ('שכינה'). במאמר שלנו נקודה זו מקבלת ביאור מיוחד ועמוק (מלבד זאת שכל כולו משקף נקודה זו...).

"ה׳ אחד ושמו אחד" - ה׳ האחד והיחיד "ממלא כל עלמין" ו"סובב כל עלמין" ומחיה את כל העולמות. כך, שכל חסרון שיש אצלנו למטה הוא אחד עם העולמות העליונים ושמשקף איזה חסרון בהם.

ואם כן, עלינו לפנות לתיקון השכינה, לתיקון הפגם הרוחני שלנו[7]. בכך אנחנו זוכים למתנה נוספת - חיינו נעשים אחד בקשר עם ה׳. אותו 'פיצול' יסודי העומד בתשתית החיים נמתק - וכל החיים נהיים מקשה אחת של קשר חי, מגוון ומרתק עם "מלך יחיד חי העולמים".

---

7 עבודה זו מצריכה ריבוי התבוננות, הן בהכרת עצמו והן במה ה׳ אלוקיך שואל מעמך. וכפי שרואים במאמר שלנו, שלפעמים עלינו להתבונן בחסרוננו כ'אשה' מול הקב"ה. עבודה זו מלאה בהקשבה ודריכות לשמוע ולראות מה ה׳ רוצה מאיתנו.

הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי

מיזם "הַמַּאֲמָר הַשָּׁבוּעִי" בא לתת לכל אחד ואחד את האפשרות ללמוד חסידות בהעמקה ובהבנה, תוך דגש על חיבור התורות העמוקות לחיי היומיום שלנו.

במסגרת זו לומדים מידי שבוע מאמרי חסידות יסודיים בהבנה, בעמקות ובבהירות.

גירושין זה לא תמיד דבר שלילי.

כאשר ישנו ריחוק הגירושין יכולים להיות הכלי הכי מעולה לגלות קשר וחיבור חדש שיוליד גם הוא הפתעות חדשות...